

[Hanne Severinsen]

hed om, at vi skal have et udvidet samarbejde på det uddannelsespolitiske område. Derfor vil vi sådan set også i Venstre byde SF's forslag velkommen, forstået på den måde, at vi synes, det er fint, at SF nu også interesserer sig for, at EF blander sig på det uddannelsespolitiske område, og i det hele taget ser, at EF er blevet en vigtig faktor, også når det gælder Østeuropa.

Jeg er i øvrigt i den situation, at jeg er meget enig med fru Birte Weiss, som fik sagt nogle meget rigtige ting om, at det skal være det fleksible og det selvgrøede, og at det ikke bare skal dreje sig om akademikere. Det kan jeg fuldt ud tilslutte mig.

Derfor synes jeg også, at undervisningsministeren gav en meget god redegørelse for, hvad det er, vi skal gøre fra dansk side. Vi skal arbejde i alle de internationale fora, vi overhovedet er med i, og vi skal sørge for at gøre vores indflydelse gældende, så vi får fart i den udvikling, som allerede er i gang. Det har Danmark hidtil gjort, og det vil Danmark fortsætte med at gøre.

Jeg tror ikke spor på, at man gør noget godt for Østeuropa og for uddannelsen ved bare at sætte sig ned og sige: Nu, da der er sket alle disse fantastiske omvæltninger i Østeuropa, så laver vi én gang for alle sådan en fin, stor kasse, der hedder Eureka, og så kan alting puttes ind i den. Jeg tror netop, at vi skal satse bredt og vi skal satse på mange forskellige områder.

Så det kommer nok ikke som nogen overraskelse, at min konklusion stort set bliver som de tidligere ordføreres, nemlig at vi selvfølgelig påskønner intentionerne, og vi er glade for SF's interesse for, at vi får udbredt dansk uddannelses-tradition – og det gælder også håndværker-tradition – til Østlandene, men vi tror, det kan ske på mange andre måder.

Annette Just (FP):

Ingen tvivl om, at SF har ramt noget her, som vi alle sammen kan være enige om. Det er utrolig vigtigt, at den europæiske uddannelse sker i et samarbejde, men det sker faktisk også i dag. Ministeren startede med at give en masse gode eksempler på det, og flere talere har senere givet endnu flere gode eksempler.

Europæisk uddannelsessamarbejde bliver koordineret mange forskellige steder, i særdeleshed igennem det EF-samarbejde, som vi er så glade for. Hver gang vi i Markedsudvalget taler om Eureka, eller hvad nu alle disse pro-

jekter hedder, så siger vi rent faktisk, at de skal være åbne for tredjelande. Det vil sige, der er åbnet mulighed for, at alle lande kan tilslutte sig, og at de kan samarbejde.

Jeg synes, at den åbenhed, EF har vist igennem de senere år, har været ganske forbilledlig. Jeg håber på, at SF vil arbejde med på, at vi kan få gjort denne åbenhed endnu større, og derved er der slet ikke behov for dette ekstra bureaukratiske sammensurium, som SF har foreslået.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil på Det Radikale Venstres vegne sige ligesom adskillige af de foregående ordførere, at vi tilslutter os intentionerne og målsætningen i dette forslag. Jeg synes, det på mange måder er mere konstruktivt og mere konkret end det foregående forslag om Kultur-Eureka, og i hvert fald er der foreslået nogle helt konkrete initiativer med hensyn til videreuddannelse, faste aftaler om udvekslinger og om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser.

Der er ingen tvivl om, at vi ved et intensiveret uddannelsessamarbejde kan bidrage til løsning af nogle af de problemer, som Østeuropa står med i relation til modernisering af både deres samfundsliv og deres erhvervsliv.

Men der er en enkelt ting, jeg gerne vil gøre forslagsstillerne opmærksom på, og det er, at især en proces som anerkendelse af eksamensbeviser er en ret tung sag, for det er ikke bare gjort med at lave et organ eller et koordinationsudvalg og så sætte nogle penge af til det. Det er jo sådan, at gensidig anerkendelse af eksamensbeviser forudsætter, at de forskellige faglige og fagkyndige organer i de forskellige lande anerkender hinandens standard, og det er dér, den egentlige hindring ligger for gennemførelse af uddannelsessamarbejdet. Det hjælper ikke meget, at man laver organer og koordinationskomitéer; det er de faglige organer og de fagkyndige udvalg, der skal beslutte, at nu vil de gensidigt anerkende hinandens eksamensbeviser. Jeg tror, det er dér, den egentlige hindring for fremskridt ligger.

Jo mere vi får Østeuropa med i et uddannelsessamarbejde – også med udveksling og andre ting – og i øvrigt også i et kultursamarbejde, jo nærmere kommer vi den dag, hvor vi uden at ryste på hånden kan godkende hinandens eksamensbeviser, fordi vi anser, at standarden simpelt hen er tiptop over det hele. Derfor tror jeg,